

[Ove Jensen]

skridtspartiet er som bekendt imod alle støt-teordninger.

Og det med, at udgifterne skal tages fra andre områder inden for landbrugsministeriet, tror jeg ikke på. Derfor kan jeg godt svare på det spørgsmål, som hr. Ivar Hansen stillede til hr. Bjørn Westh om, hvor pengene skulle komme fra. De skal komme fra skatteyderne. Det bliver resultatet.

Forslaget er et dårligt forslag for landmændene, det bliver et dyrt forslag for skatteyderne, og så kan det vel stort set ikke blive ringere.

Boligministeren (Bollmann):

Må jeg først sige til hr. Bjørn Westh, at når landbrugsministeren og den fungerende landbrugsminister ikke er til stede, er det nok, fordi de har andet hverv at se til i dag, og da forslaget er udarbejdet i boligministeriet, synes jeg, det er rimeligt, at jeg har mulighed for at komme med kommentarer hertil. Jeg føler mig også helt overbevist om, at hr. Bjørn Westh får lejlighed til ved tredje behandling at få en diskussion med landbrugsministeren om de mere landbrugspolitiske aspekter, men det er jo ændringsforslagene, vi debatterer i dag.

Dette forslag har haft en meget mærkelig historie her i folketinget. Da det blev fremsat den 27. marts og vi ved første behandling kunne se, at det var fyldt med så store problemer, at det ikke burde vedtages, oplevede vi, at man bebudede et helt nyt forslag, og det er det, vi diskuterer i dag.

Jeg vil sige om de ændringsforslag, der foreligger, at de tilsyneladende retter op på nogle af de problemer, vi påpegede, men samtidig må man også sige, at de rejser en række nye problemer.

Hvis man skulle sammenligne det oprindelige forslag fra husmandsforeningerne med det, der foreligger nu, kan man vel sige, at den landmand, der ønsker at benytte sig af de nye lånetyper, er stillet nogenlunde ens efter de to forslag, men det er selve lånekonstruktionen, der er virkelig forskellig. Der er flere ordførere, der har været inde på det, og jeg vil gerne prøve at rekapitulere de væsentligste kritikpunkter, som jeg mener kan rejses mod det nye forslag.

For det første må jeg sige, at de nye lånekonstruktioner simpelt hen må være de mest

indviklede, vi nogen sinde har set i boligministeriet. Jeg skal ikke komme ind på alt for mange detaljer, men jeg vil da gerne bemærke, at forslaget har så mange ændringer i forhold til kendt finansieringspraksis, at der vel nok næppe er nogen finansieringssekspert i dag, der har overblik over, om lånene overhovedet kan konstrueres i praksis. Jeg siger selvfølgelig ikke, at det er umuligt; det kan da godt være, der findes en enkelt eller to, men det har i hvert fald ikke inden for den tid, vi har haft siden fremsættelsen, været muligt at påvise, at noget sådant kan lade sig gøre.

Et enkelt problem ved den nye konstruktion er, at den forudsætter, at der udstedes en helt ny slags obligationer, hvor man ikke på forhånd ved, hvornår der i gennemsnit vil ske udtrækninger. Det er noget, der vist nok teknisk hedder, at obligationernes amortisationsforløb på forhånd er ukendt. Det siger næsten sig selv, at markedet vil modtage sådanne obligationer med meget stor skepsis, og at renten derfor vil blive væsentlig højere end for tilsvarende andre obligationer.

Et andet kritikpunkt drejer sig om de foreslåede obligationers forhold til realrenteafgiften. Det er da rigtigt, at når man ser på dem umiddelbart, er de fuldt indekserede og skulle så ligesom de kendte indeksobligationer være fritaget for afgift. Men som jeg nævnte lige før, er låntagers forhold det samme som i husmandsforeningernes forslag, og det vil sige, at låntageren kun oplever en delvis indeksering. Resten skal betales af staten som et såkaldt afdragsbidrag. Det vil sige, at hvis staten ikke havde ydet tilskud, ville obligationerne have været delvis indekserede, og så havde de været afgiftspligtige. Nu betaler staten et tilskud, og så bliver obligationerne afgiftsfri. Hvis det ikke er Ebberød Bank, ved jeg ikke, hvad det er. Jeg må sige, at jeg opfatter denne konstruktion som et i hvert fald formelt forsøg på at omgå realrenteafgiftsforliget.

Et tredje kritikpunkt drejer sig om udformningen af det statslige tilskud, altså afdragsbidraget. Det er klart, at der er forskellige opfattelser af, om staten bør yde et sådant bidrag, og hvor stort det skal være, men man bør da i hvert fald gøre sig klart, hvad et sådant tilskud indebærer.

Den ordning, der nu foreslås, vil i realiteten betyde – og det har hr. Ivar Hansen i